

זה הדבר

زوهد بيخ ZO HADEREKH

גיליון 37, 3 באוקטובר 2018

מבטשלים לנו מלחמה

נאומו של נתניהו באו"ם מסגיר שוב את הכיוון בו מוליכה אותנו ממשלת הימין: עוד ועוד דם, הרחק משלום ומביטחון לעמי האזור

זה הזמן והמקום לומר: יש אלטרנטיבה לעימות צבאי. היא עומדת כעת על הפרק, והיא רלוונטית דווקא משום שהמצב נפיץ ועשוי לגרור לעוד מלחמה. יש להסיר מיד את המצור מעל עזה; הסרת המצור תהא שלב ראשון והכרחי בדרך לשינוי כיוון במדיניות הישראלית בכללותה: הכרה בזכות הפלסטינים לעצמאות, הקמת מדינה פלסטינית ריבונית שבירתה ירושלים המזרחית בצד ישראל, וכינון שלום צודק ובר-קיימא שיטיב עם כולנו.



מפגינה מול גדר המערכת, 26.9 (צילום: אקטיביסטילט)

ואולם, ממשלת ישראל מסמנת בפעולותיה את הכיוון ההפוך לגמרי. כך, למשל, הטרונספר בח'אן אל-אחמר קורם עור וגידים, דרכי הגישה לכפר נחסמו שנית, והתושבים חוששים שבכל יום יתרחש פינויים, שיהא שלב נוסף בדרך לסיפוח הגדה המערבית. ממשלת הימין מדרדרת אותנו לתהום, וגוזרת עלינו עתיד של עוד ועוד דם ואש. החלופה הנחוצה – התנגדות רחבה למדיניות הרסנית זו: נגד מלחמה במזרח התיכון, נגד עימות נוסף בעזה ובעד שלום ישראלי-פלסטיני צודק ויציב.

לאחר נאומו בעצרת האו"ם בשבוע שעבר, התפלמס רה"מ נתניהו ברשת CNN באומרו כי "אנשים מתכוונים לדברים שונים כשהם אומרים 'מדינה'". נתניהו נוהג להשתמש בניסוחים עלומים ולהתפלסף ארוכות כדי להסתיר את האמת: הפרויקט הפוליטי של ממשלותיו, לבד מביצור שלטונו בכל מחיר, הוא הניסיון להוריד את השאלה הפלסטינית מעל סדר היום (הישראלי והבינלאומי) ולחבל אנושות במאבק הפלסטיני לעצמאות ולמדינה ריבונית.

בהמשך הצהיר רה"מ (26.9) בשיחה עם עיתונאים בניו-יורק כי הוא מניח שטראמפ "יקבל את העיקרון הישראלי, לפיו השליטה הביטחונית ממערב לירדן תישאר בידי ישראל בכל תרחיש". אין לדעת אם זו כוונת טראמפ ב"תכנית השלום" שלו, המכונה "עסקת המאה"; ואולם, משמעות אותו עיקרון – יישום התכתיב של "מדינה מינוס" כפי שהגדיר נתניהו בעבר, ובפועל המשך הכיבוש. "פתרון" פרוכוקטיבי מסוג זה לא יספק ביטחון ותקווה לאיש וסופו להחריף את הסכסוך המדמם.

שעה שהמשך נתניהו להתפלפל בנושא, שבעה עזתים נהרגו מאש צה"ל סמוך לגדר הרצועה, בהם עזמי מסבח (12) ומוחמד נאיף אל-חום (14). החל במארס האחרון מפגינים מדי שבוע עשרות אלפי פלסטינים סמוך לגדר. מאז, נוהלו סבבים קצרים של עימותים צבאיים במקביל לניסיונות זמניים של "הסדרה" שהממשלה הכשילה.

השאלה העיקרית נותרה בעינה, והתשובה לה לא נשתנתה. רצועת עזה עודנה נצורה, והמשבר ההומניטרי בה מחריף והולך. לפי הבנק העולמי, בדו"ח שראה אור בשבוע שעבר (25.9), 70% מהצעירים בעזה מובטלים, ובחודשיים האחרונים נרשמה הידרדרות חדה במצב הכלכלי שהגיע, לדברי הדו"ח, לנקודה קריטית. הסיבה להחרפה הנוספת במצב – קיצוץ התמיכה ההומניטרית בעזה מצדן של ארה"ב והרשות הפלסטינית. לפי מקורות במערכת הביטחון ("הארץ", 28.9), עימות צבאי בעזה הוא "רק שאלה של זמן". האופוזיציה הציונית ברובה שותקת. אנשי מפלגת העבודה אף נוגחים בממשלה מימין, מפני שזו איבדה לדידם את "כוח ההרתעה".

יועץ הוועדים העשיר

"פרופ' ירון זליכה, לשעבר החשב הכללי באוצר, הוא חבר סגל פנים ומרצה בכיר במכללת אונו. שכרו של זליכה היה ב-1.1 מיליון שקל, והוא החמישי ברשימת מקבלי השכר הגבוה. זליכה מלמד באונו מאז שהתפטר מתפקיד החשב הכללי ב-2007. ב-2010 עלה לדרגת פרופסור. בעבר היה זליכה ראש החוג לחשבונאות, אך כיום הוא אינו משמש בתפקיד זה. הוא במקביל גם יועץ מבוקש לוועדי עובדים, בהם ועד עובדי נמל חיפה, שלו הוא מייצע בדיוני הרפורמה. כמו כן, הוא משמש כיועץ הכלכלי של יו"ר ההסתדרות, אבי ניסנקורן. זליכה, יחד עם שני יועצים נוספים, נשכר בידי ועד יישובי עוטף נתב"ג, כדי לסייע במאבקם – שהוכתר בהצלחה – לקבל מיליוני שקלים מתוך הדיבידנד שמעביר נתב"ג למדינה. לפי ההסכם בין הוועד לשלושת היועצים, שלא אושרו עדיין, הם אמורים לקבל 16 מיליון שקל לכיסם." (דה מורקר, 28.8)

דוברת אונ' אריאל שבשטחים הכבושים מוסרת

"להלן מומחה שיכול להתראיין על החלטת ביהמ"ש על הסדרת קרקע היישוב מצפה כרמים בבנימין. פרופ' עודד מודריק, מרצה באוני' אריאל, שופט בדימוס, לשעבר סגן נשיא ביהמ"ש המחוזי בתל אביב. פרופ' מודריק טוען כי פסק הדין מושתת כנראה על הוראת חוק של הממשל הצבאי, שהיא עדיפה על הוראות כלליות של המשפט הבינלאומי ההומניטרי אם היא מיועדת לרווחת התושבים או לשם ניהול חיים מסודרים (למשל צווי הממשל לתשלום מס ערך מוסף)." (רעות דודלס, דוברת אוניברסיטת אריאל, 29.8)

גילה את מוקס

"המלחמות כיום אינן על אידיאולוגיה, אלא על אינטרסים אסטרטגיים וכלכליים".

(הפרשן הצבאי הוותיק רון בן-ישי, 1.9)

בלבנון יש חיזבאללה ובישראל יש צה"לאללה

"רוח האומה נושבת מהר סיני, ורוח זו היא המשפיעה על האנושות כולה כבר אלפי שנים. צה"ל איננו רק צבא הגנה לישראל, אלא הוא צבאות ה'".

(הרב אליהו זייני, אתר "סרוגים", 29.8)

איחוד לאומי אבל בהחלט לא חברתי

"המצע החברתי שלנו לא בא לפתור את כל הבעיות שבעולם ולחלק כסף בלי לחשוב מקופת המדינה. כל מי שאומר שהוא יכול לפתור את כל הבעיות החברתיות במדינה – מקשקש. תמיד יהיו פערים ותמיד יהיו אנשים מוכשרים יותר ומוכשרים פחות".

(ח"כ בצלאל סמוטריץ' מהבית היהודי, אתר "כיפה", 31.8)

אין לחם ואין שעשועים

"במהלך פגישת המו"מ שהתקיימה בין ראשי הארגונים המפעילים את מעונות היום המפוקחים לבין משרד האוצר, השווה ראש אגף התקציבים, שאול מרידור, בין הפעוטונים לבין האירוויזיון ואמר כי 'גם כשראש הממשלה פנה אלינו לבקש כסף לאירוויזיון, שזה אירוע חד פעמי, אמרנו לו שאין כסף ואצלכם מדובר בכעיה מתגלגלת'".

(אתר "וויינט", 2.9)

שוטרים בלי ועדים

"שכר השוטרים הוצמד לשכר משרתי הקבע בצבא במטרה אחת: לאסור על שוטרים להתאגר ולשבות. אני לא רוצה להגיע למצב כמו שאירע בברזיל ב-2014, שנסו השוטרים השביתו את תחנות המשטרה וחסמו אותן".

(מפכ"ל המשטרה רוני אלשיך, 3.9)



דברים בשם אומרם

שוים ושוים הרבה יותר

"דורון ספיר החל לעבוד כמנכ"ל מגדל בתחילת יוני, ועבור שבעת חודשי עבודתו ב-2018 הוא יקבל 2.29 מיליון שקל – סכום הנמוך ממגבלת השכר של 2.5 מיליון שקל בשנה שקבוע בחוק. אולם ספיר זכאי גם למענק חתימה של 590 אלף שקל. כלומר, בצירוף המשכורת הוא אמור לקבל סכום החורג מהמגבלה, ולא ברור אם מענקים נכללים בחישוב לצורך עמידה במגבלה. במונחים שנתיים, כלומר ממירים את השכר של 2.29 מיליון לשכר חודשי, המשמעות היא שכר חודשי של 327 אלף שקל. בחישוב כזה מתברר שגם בלי המענק מגיע שכרו השנתי של ספיר ל-3.9 מיליון שקל – יותר מ-2.5 מיליון שקל כפי שהחוק דורש".

(דה מורקר, 27.8)

מכתבים למערכת



נגד משטר הדיכוי והכפייה

ברצוני להסב את תשומת לבכם למודעה שפורסמה ב"הארץ", שהרי יש בין קוראי "זו הדרך" כאלה שאינם מנויים ל"הארץ". זה נוסח מודעה עליה חתמו מאות אזרחים: "אנחנו, אזרחי ישראל ותושביה, פונים אל הציבור המחויב לערכי היסוד של ההומניזם בישראל לאשרר את מחויבותו לערכים אלה, ולהתנגד בתוקף וללא פשרות להמשך הקיום של משטר הכפייה והדיכוי השורר בשטחים הפלסטיניים שנכבשו ב-1967".

"משטר דיכוי זה מקריץ גם על אופי המשטר בישראל בגבולות 1967, שהופך משטר אתנוקרטי/גזעני בוטה עם סממנים פשיסטיים. ההידרדרות המוסרית של החברה הישראלית היא תוצאה של הפיכת מה שהוצג תחילה ככיבוש צבאי זמני למשטר של קבע, השולל זכויות פוליטיות ואזרחיות בסיסיות מרוב התושבים וממרר את חייהם.

"ההתנגדות למשטר הדיכוי האלים היא צו מוסרי והכרח קיומי בשל הסכנות הכרוכות בהמשכו של משטר זה. התנגדות זאת, אסור לה לעצור בגבולות הקולקטיב הישראלי-יהודי ובנורמות המיוחסות כביכול לקונצנזוס שלו. עמידה 'מחוצץ למחנה' איננה רק הכרח משום שתוכן הקונצנזוס הוא בלתי-נסבל, אלא משום שמתן קדימות להשתייכות הלאומית על ההשתייכות האנושית כרוכה בהסכמה שבשתיקה עם דיכוי הפלסטינים".

פרופ' עודד גולדריין, תל אביב

אפשר לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל:
zohaderekh@gmail.com
או לתיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

בת"א-יפו הוקמה הרשימה "אנחנו העיר"



קשת (מימין), הראל ובדראן (צילום: זו הדרך)

ברשימה היהודית-ערבית: פעילים חברתיים בדרום העיר וביפו למען זכויות עובדים ונגד גירוש הפליטים; השתתפות בולטת של פעילות פמיניסטיות

מערכת הבחירות לראשות עיריית תל אביב ולמועצת העיר נכנסת להילוך גבוה. סגן ראש העירייה, אסף זמיר, המתמודד מול ראש העירייה רון חולדאי, הודיע על ריצה משותפת עם חברת המועצה ציפי ברנד, שהסירה את מועמדותה לראשות העירייה. גם מועמדת מרצ לראשות העיר, מיטל להבי, הסירה את מועמדותה.

אסף הראל, במאי וקומיקאי, יתמודד מול חולדאי בבחירות על ראשות העירייה ולמועצה בתמיכת חד"ש ברשימה "אנחנו העיר". עם החברים ברשימה שהוקמה בשבוע שעבר (27.9) נמנים חבר מועצת העיר עו"ד אמיר בדראן מחד"ש, שולה קשת, אלון גרבוז ועו"ד אורנה לין. "הבחירות האלה יהיו שוב זירה למאבק למען עיר צודקת ושוויונית", ציין ח"כ דב חנין (חד"ש, הרשימה המשותפת), תומך ברשימה. כמועמד לראשות העיר בשנת 2008 זכה חנין ביותר משליש מהקולות. מחד"ש נמסר: "יצאנו לדרך! חד"ש בתל אביב-יפו, בראשות חבר המועצה אמיר בדראן, חוברת למועמד לראשות העיר אסף הראל ולפעילה שולה קשת ברשימת 'אנחנו העיר'. זו התשובה שלנו למגמות המסוכנות של גזענות, הפרדה, הרס, גירוש ושיסוי. זו רשימה יהודית-ערבית והיחידה עם נציגות של דרום, צפון, מרכז העיר ויפו, המחויבת לשוויון בין כל תושבי ותושבות העיר.

"מול תהליכים של דחיקת תושבים ותיקים החוצה לטובת עשירים וחזקים יותר, עלינו להעמיד במרכז את הקהילות המוחלשות בדרום ת"א וביפו, ולהיאבק במדיניות נפשעת של פינויים והריסת בתים. 'אנחנו העיר' תוכיח שהעירייה יכולה לייצר פתרונות דיור, לשקם ולדאוג לשכונות, לפעול להגנה על הסביבה, לשמור על כללים של העסקה ישירה והוגנת, ולהבטיח שוויון היכן שהמדינה כבר ויתרה מזמן: בזכות לנישואים, במעמד השפה הערבית, בזכות לקורת גג ודיוור ציבורי, והרשימה עוד ארוכה".

מועמדים נוספים ב"אנחנו העיר": מזכ"לית שלום עכשיו לשעבר עו"ד מוריה שלומות; עו"ד אורנה לין המתמחה בייצוג עובדים בבתי דין; מנהל הסינמטק לשעבר אלון גרבוז; עו"ד מתילד עבוד; ענבל אגוז, פעילה במאבק נגד גירוש הפליטים ומבקשי המקלט; במאית הסרט "לא פה, לא שם", מייסדת חמוד; מזכירת חד"ש ת"א, עו"ד נועה לוי; ההיסטוריונית פרופ' איריס רחמימוב מאוניברסיטת ת"א; ד"ר חן משגב מפעילי "אקדמיה לשוויון"; החוקרת ד"ר נעמה מישר; העיתונאית והפעילה הפמיניסטית חדוה ישכר; המשפטן עו"ד שאדי כבהה; חברת בית נבחרה ההסתדרות מטעם חד"ש, עו"ד מור סטולר; עו"ס גבי עאבד, מראשי הרביטא, האגודה למען ערביי יפו; העיתונאי והמתרגם נמרוד פלשנברג; איתי אקנין, פעיל למען זכויות בעלי חיים; הפעילה החברתית דורית גרסטנפלד; אשת יחסי הציבור רעות מור; עומר סיקסק, הנמנה עם פעיליה הוותיקים של חד"ש ביפו; והפעילה הפמיניסטית אסתר עילם.

אפרים דויד

שיא: חד"ש תתמודד ב-41 ערים ורשויות

בבחירות הקרובות לרשויות המקומיות (30 באוקטובר) תתמודד חד"ש ב-41 רשויות מקומיות – מספר שיא: ממעלות-תרשיחא בצפון ועד לרהט בדרום. לדברי מזכיר חד"ש, מנצור דהאמשה, קיים סיכוי שעוד כמה מועמדים של חד"ש יתמודדו לראשות ערים ומועצות מקומיות.

חד"ש תתמודד בבחירות עצמאית או במסגרת רשימות משותפות. בין הערים בהן חד"ש תשתתף בבחירות, ובאחדות מהן אף מציגה מועמד לראשות העיר: ת"א-יפו, חיפה, נצרת, אום אל-פאחם, רמלה, לוד, עכו, רהט, נצרת עילית וכרמיאל. עוד החליטה חד"ש, כי בערים שבהן לא תשתתף בבחירות (כגון ירושלים, באר-שבע, אשדוד ואשקלון), היא תתמוך במועמד לראשות העיר או ברשימה שחבריה מתנגדים לממשלת הימין ולחוק הלאום.

בחיפה נבחרו לאחרונה המועמדים במקומות הראשונים ברשימת החזית שתתמודד בבחירות למועצת העיר. במקום הראשון – העיתונאי רג'א זעאתרה, מזכיר חד"ש ומק"י בעיר; במקום השני נבחרה העובדת הסוציאלית והפעילה הפמיניסטית שהירה שלבי, ולמקום השלישי – ד"ר ארנת טורין, מרצה וחוקרת במכללה לחינוך גורדון ופעילה בהסתדרות המורים. את הרשימה חותם המנהיג הקומוניסטי הוותיק בנימין גונן.

באום אל-פאחם הוקמה רשימה חילונית בה שותפות חד"ש, בל"ד ותנועת בני הכפר (אבנאא' אל-בלד). הרשימה תתמודד מול הגוש של התנועה האסלאמית.

בכרמיאל תשתתף בבחירות הרשימה היהודית-ערבית "קשת כרמיאל לצדק חברתי" בה שותפות חד"ש ומרצ. זו הפעם השנייה בה תרוץ רשימה זו למועצת העיר. מ"קשת כרמיאל" נמסר: "הרשימה רואה עצמה כמייצגת האינטרסים של העובדים ושל עובדי קבלן בפרט, של הגמלאים, של הנכים ושל בעלי המוגבלויות. אנו דוגלים בחינוך חינם לכל, שוויון לנשים ובזכויות אדם". הרשימה התמודדה בבחירות הקודמות שנערכו באוקטובר 2013. ואז הצביעו עבורה כ-570 מתושבי העיר.

מדיניות תוקפנית סופה שפיכות דמים

החלטות הוועד המרכזי של מק"י

בשבת, 22 בספטמבר, התכנס הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י) בחיפה. מזכ"ל המפלגה, עאדל עאמר, הגיש סקירה פוליטית מקיפה. יו"ר המושב היה דח"ל חאמד, חבר הוועד המרכזי ויו"ר האגף לשוויון בהסתדרות.

עאמר הזהיר מפני המשך המדיניות העוינת ומההתעלמות מהזכויות הלגיטימיות של העם הפלסטיני. הוא הבהיר כי מדיניות זו, שמובילות ארה"ב ומדינות הראקציה הערבית, מובילה לשפיכות דמים נוספת במזרח התיכון.

התכנית האמריקאית, המכונה "עסקת המאה", היא בראש ובראשונה תכנית קולוניאליסטית תוקפנית החותרת לחסל אחת לתמיד את הסוגיה הפלסטינית על כל מרכיביה: האדמה, ירושלים

והפליטים. זאת, באמצעות הרחבת מפעל ההתנחלות, ייחוד ירושלים וביטול הזכות להגדרה עצמית של העם הפלסטיני.

עאמר הזהיר מפני סכנת המלחמה הכוללת באזור בשל המדיניות ההרפתקנית של ממשלת ישראל והמשך תוקפנותה נגד סוריה, שאף הובילה לפני כמה ימים להפלת מטוס רוסי. התוקפנות הישראלית מתורצת בעיקר בטענה של "הגבלת הנוכחות האיראנית". אולם לאמיתו של דבר ננקטת תוקפנות מתמשכת זו, שבה תומכות ארה"ב וחלק ממדינות ערב, על רקע הכישלון המהדהד של המלחמה נגד סוריה בשנים האחרונות, ובניסיון אומלל להציל את משטרי התוקפנות מכישלון על אדמת סוריה.

בהתייחסו למאבק נגד חוק הלאום, הוסיף עאמר: "המאבק נגד חוק הלאום הוא מאבק ארוך ומפרך. עליו להסתמך, קודם כל, על אחדות הציבור הערבי ועל המאבק המשותף בין יהודים לערבים על בסיס עקרונות משותפים. חובתנו לחפש שותפים במאבק זה וחובתנו להגן על המרחב הדמוקרטי.

המרחב הדמוקרטי הוא זה שמגן על זכותו של הציבור הערבי-פלסטיני להתקיים במולדתו". בתום המושב אושרו ההחלטות הבאות:

1. הוועד המרכזי של מק"י מזהיר מפני כל היוזמות שמטרתן חיסול הסוגיה הפלסטינית, הנגזרות מהעולם המסחרי והקפיטליסטי המנחה את הנשיא טראמפ (כמו "עסקת המאה"), שהיא למעשה תכנית קולוניאליסטית לחיסול הסוגיה הפלסטינית.

2. הוועד המרכזי של מק"י מדגיש כי "חוק הלאום" המופנה נגד המיעוט הערבי בישראל הוא חלק מחיסולה של הסוגיה הפלסטינית. מיעוט לאומי זה הוא כוח מפתח בהגנה על זכותו של העם הפלסטיני להגדרה עצמית, וזאת הודות לעמידתו האיתנה במולדתו ולפעילותו ככוח דמוקרטי בעל משקל במפה הפוליטית הישראלית.

3. אנו מגנים את ההתקפות הישראליות החוזרות והשונות על סוריה, שהובילו להפלת מטוס רוסי ולהריגתם של 15 חיילים רוסים, ומזהירים כי המשך ההתקפות עלול להוביל למלחמה אזוטרית רחבה וכוללת.

4. מק"י ושותפיה בחד"ש קוראים לכל הציבור הערבי להצטרף לשביתה הכללית שהכריזה ועדת המעקב לציון השנה ה-18 לאירועי אוקטובר 2000, וזאת כחלק מהמאבק נגד חוק הלאום הגזעני.

5. הוועד המרכזי מגנה את מעצרו של רג'א אגבריה, מנהיג תנועת בני הכפר, ודורש את שחרורו המידי. אנו רואים במעצרו דיכוי פוליטי וטרור ממשלתי. כמו כן, אנו קוראים להפסקת כל שיטות הדיכוי נגדו ונגד כל התנועות הפוליטיות המגנות והמבקרות את מדיניותה של ממשלת ישראל.

6. הוועד המרכזי של מק"י מטיל אחריות מלאה על ממשלת ישראל בסוגיית תאונות העבודה, הגובות את חייהם של פועלים רבים. אנו מאשימים את הממשלה, המזניחה את אכיפת חוקי הבטיחות בעבודה וכך משרתת את בעלי ההון והקבלנים. מצב זה מחייב אותנו להגביר את המאבק כדי לשים קץ למגמה נפשעת זו, שהיא ביטוי למדיניות של עוינות מעמדית לציבור העובד. אסור לשכוח גם את ההיבט הלאומי, שכן רבים מהקרבנות – עובדים ערבים.

7. הוועד המרכזי של מק"י מברך את חברינו בחד"ש נצרת על החלטתם האחראית להעדיף את האינטרס העליון של תושבי העיר, ולתמוך במועמד לראשות העירייה וליד אל-עפיפי כדי לפתוח פרק חדש בתולדות העיר. הוועד המרכזי משבח את כל חברי המפלגה והחזית, ובמיוחד את החבר מוסעאב דוח'אן, שהציב מודל פוליטי אחראי במסירות למען האינטרס העליון של העיר ותושביה.

8. הוועד המרכזי של מק"י קורא לכל החברים בכל סניפי המפלגה לקחת חלק פעיל במערכת הבחירות המקומיות, להעניק עדיפות לנושאי הליכה על פני סוגיות משניות, ולפעול למען פוליטיזציה של המערכת האלקטורלית. המאבק האלקטורלי על הרשויות המקומיות הוא מאבק שמטרתו לשרת את ההמונים הערביים והיהודיים ובדרך זו לחולל את השינוי המיוחל בקהילות שלנו.

9. הוועד המרכזי של מק"י מביע הערכתו לתפקיד המשמעותי של כל סניפי המפלגה במאבקים האחרונים, ובעיקר בהפגנה הגדולה נגד חוק הלאום שנערכה בתל אביב ב-11 באוגוסט, וכן בהפגנות בחיפה וברחבי הארץ נגד הטבח במפגינים בגדר, בצעדות השיבה בעזה. כמו כן, אנו מברכים על הקמפיין "לחשוב על עזה", בו נטלו חלק סניפים רבים של המפלגה והחזית.



קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע

בדואר אלקטרוני

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח
כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות
המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה
הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102



תוצאת התוקפנות הישראלית בסוריה:

הסלמה עם רוסיה

ישנם כלים להרתיע את ישראל מלתקוף: העברת מערכות נשק מתקדמות יותר לסורים, הידוק שיתוף הפעולה הרוסי-סורי ואפילו, במקרה קיצוני, העברת ההגנה האווירית על סוריה כולה לידי מוסקבה.



נתניהו בעצרת האו"ם בשבוע שעבר (צילום: לע"מ)

השבוע כבר יגיעו לסוריה סוללות אס-300 רוסיות. מידת הסיכון לישראל, אם יימשכו התקיפות, תעלה. לישראל יש היסטוריה של הסתבכות אווירית שחצנית עם רוסיה: ב"מלחמת ההתשה" הפילו מטוסים ישראליים חמישה מטוסי מיג-21 סובייטיים (30.7.70). גם זה הוביל למלחמת 1973. ממשלת ישראל, מצדה, הודיעה שתמשיך במדיניותה התוקפנית. בנאומו בעצרת האו"ם טען נתניהו שמפעלים להרכבת מנגנוני דיוק לטילים הוקמו מתחת לאצטדיון כדורגל בכיירות ובקרבת שדה התעופה הבינלאומי. נתניהו מאיים להרחיב את ההתקפות הישראליות: ללבנון ואף לעיראק ששם קיבלו, לטענת ישראל, מיליציות פרו-איראניות טילים המסוגלים להגיע לישראל.

נתניהו מנסה לתקן את הנזק ולהיפגש עם פוטין, אך גם הוציא, כתעודת ביטוח, הצהרה מיועצו של טרמפ לענייני ביטחון, ג'ון בולטון, לפיה ארה"ב תומכת במדיניות ישראל בסוריה. האם באמת יתערב טראמפ, המצהיר על רצונו למזער את נוכחות ארה"ב במזה"ת, בנעשה בסוריה?

בעילת זכותה להגנה עצמית, נטלה ישראל לעצמה את הרשות להשתמש בכוח כדי למנוע התחמשות של מדינות עוינות מסיבך לה. ישראל קובעת כי רק לה מותר להחזיק בנשק גרעיני במזה"ת, ולכן השמידה את הכורים בעיראק ובסוריה. עכשיו מגייס נתניהו את העולם נגד איראן.

בינתיים, הרחיבה ישראל את הגדרת ההגנה העצמית לא רק לגבי נשק אב"כ, אלא גם לגבי טילים בליסטיים מדויקים, ולאחרונה אף להימצאות כוחות צבאיים הנתמכים בידי מדינות עוינות.

בחסות ארה"ב, ובגלל חולשת המדינות הערביות, מגבשת ישראל סביבה משטר של "מרחב מחייה" שבלבו אזורי התנחלות יהודית, סביבם אזורים בשליטה בלעדית של ישראל, סביבם מדינות נתמכות-ידידותיות וסביבן מדינות מוחלשות ומנוטרלות. זה מצב נפיץ ובלתי-יציב העלול להוביל למלחמה.

מאת אבישי ארליך

בחודש שעבר (17.9) הופל בשמי סוריה מטוס רוסי; 15 אנשי צוותו נהרגו. האופן שבו מוצגת תקרית זו בישראל מעוות במכוון את ההבנה של משמעות המשבר החמור בין ירושלים למוסקבה ואת אחריות הראשונה למצב.

המעורבות הרוסית במלחמה בסוריה מושתתת על רצונה למנוע את התפרקות האחרונה, ועל הכרתה בכך שאסד הוא הכוח היחיד היכול לשמור על סוריה מאוחדת. רוסיה ואיראן עוזרות לאסד להשתלט בחזרה על טריטוריה שתפסו כוחות עדיים, כוחות אופוזיציה, כוחות "פרוקסי" וכוחות דאעש ואל-קאעידה מבחוץ. זו, כרגע, הדרך היחידה הנראית לעין לסיום מלחמת האזרחים המתמשכת. הבריתות סוריה-רוסיה וסוריה-איראן הן בגדר הסכמים בין מדינות ריבוניות: מדינות אלה לא פלשו לסוריה, אלא ממשלתה הזמינה אותן לבוא לעזרתה.

בפעולתו בשמי סוריה, חיל האוויר הישראלי אינו מצוי באותו סטטוס כמו רוסיה או איראן. הוא כוח זר של מדינה הנמצאת במצב מלחמה עם סוריה, הפולש למרחב האווירי בלא רשות ועל מנת לפגוע במטרות בשטחה. כוחות הנ"מ של סוריה מגנים על הטריטוריה הסורית. התקרית ב-17.9 נבעה מהתקפה ישראלית, אחת מ-203 בפחות משנתיים. ההתקפה, כפי שאפשר להבין מתוצאותיה, סיכנה גם את הכוחות הרוסיים. מוסקבה נחושה להגן על כוחותיה, ותעשה את כל שנחוץ בעיניה כדי למנוע הישנות סכנות אלה.

בהציגה את נוכחותה בתחום האווירי של סוריה כעניין של הסכמה בינה לבין הרוסים, מבלבלת ישראל רק את עצמה. רוסיה אינה בעלת מעמד משפטי היכול להתיר לישראל לפעול במרחב האווירי הסורי, מפני שהיא איננה הריבון. רוסיה, כבעלת ברית של סוריה, יכולה לכל היותר (גם זה מצב חריג) לתאם עם ישראל שכוחות שתי המדינות הנמצאים בסמיכות מרחבית לא יפגעו זה בזה.

רוסיה אינה "חייבת" זאת לישראל, אך מביעה מחווה של רצון טוב פוליטי, בתנאים מסוימים, שאפשר להפסיקו בכל עת. התיאום הרוסי-ישראלי אינו מחייב את הסורים. אין שאלה לגבי זכותם, לפי החוק הבינלאומי, של כוחות הנ"מ הסוריים להתגונן, לירות טילים בתוקפים או בנדמים להם כתוקפים.

ישראל מתנצלת בפני הרוסים תוך האשמת הסורים בפגיעה במטוס הרוסי, כאילו יש סימטריה בין הימצאות הישראלים באזור לטקיה לבין הימצאות הכוחות הסוריים שם. יש להבין: הסורים הם "בעלי הבית", ואילו הישראלים הם גורם זר. אם טילים סוריים פגעו במטוס הרוסי, הדבר הוא עניין פנימי בין שתי בעלות ברית, מקרה של "אש כוחותינו" (למשל הטבעת הספינה "ליברטי" האמריקאית בידי ישראל ב-8 ביוני 1967).

לעומת זאת, אם, כפי שטוענים הרוסים, ישראל לא התריעה בזמן, לא דייקה בהודעת מיקום פעילותה, לא הבהירה את דפוסי הטיסה של מטוסי או הסתתרה מאחורי חתימת המכ"ם של המטוס הרוסי – התוצאות היו טרגיות. אין סיבה שהסדר התיאום יימשך, ויש סיבה מבחינת הרוסים להפסיקו. לרוסים

המסע של קורבין רק מתחיל

מאת **עומר רז**, לונדון

בשבוע שעבר (26.9) התקיימה ועידתה השנתית של מפלגת הפועלים הוותיקה בתבל, מפלגת הלייבור הבריטית. את הוועידה נעל מנהיגה הנוכחי, ג'רמי קורבין. בנאום בן שעה, מעורר, מעודד ומתובל במקצת הומור בריטי יבש, קרא קורבין לאנשי המפלגה להתאחד: "רק מפלגת הלייבור יכולה לאחד את המדינה, והיא יכולה לעשות זאת רק אם תתאחד בעצמה". שני נושאים, לכאורה בלתי-קשורים, קורעים את הלייבור מבפנים: אנטישמיות והברקזיט – עזיבת האיחוד האירופי.

אנטישמיות: קורבין איננו ציוני. בעמדותיו ובמנהגיו, הוא שונה בתכלית ממנהיגי העולם שהתייצבו לצד נתניהו והריעו לו בשל "מלחמתו העיקשת בטרור". האם להיות לא-ציוני מזכה אדם מיד בתואר אנטישמי? על פניו, אמורה התשובה להיות שלילית. הרי, אפשר להתנגד לפעולותיה של ממשלת ישראל מכל מיני טעמים, ולישראל אין חסינות מביקורת.

קורבין אינו מתנצל על אי-אהדתו לישראל ולהנהגתה הנוכחית. בכינוס המפלגה הוא שב והציג את עמדותיו העקביות בנושא. אנטישמיות, אמר קורבין, היא סוג של גזענות, ושום סוג של גזענות – אנטישמיות, אסלאמופוביה, שנאת שחורים וכן הלאה – אינו מקובל במפלגת הלייבור. ממשלת ישראל, לעומת זאת, מבקשת לראות באנטישמיות מעין גזענות-על, גזענות גזענית הנבדלת מהאחרות.

ההאשמות החוזרות באנטישמיות המוטחות בקורבין אינן מזיזות אותו מעמדתו, ויש לשער כי זה חלק מסוד קסמו. הוא אינו מתנצל ואינו נסוג; הוא מסביר ומתעקש. את "קוד האתיקה בנוגע לאנטישמיות" שקידמו אנשי מפלגתו, לא בלם קורבין (הקוד עבר בסופו של דבר), אבל הוא נכנס לעומקם של שני סעיפים בעייתיים מבחינתו, וטען כי אינם מאפשרים ביקורת לגיטימית על ישראל. בנאומו הזכיר קורבין שוב את חברו, העיתונאי הישראלי אורי אבנרי ("ז"). לקול תשואות, סיפר כי אבנרי אמר לו באחת מפגישותיהם כי "האלטרנטיבה לשלום היא קטסטרופה לשני הצדדים".

ממשלת ישראל היא המקשרת בין תמיכה במאבק הפלסטיני לבין אנטישמיות, וזוכה בעידודם של לא מעט יהודים. לעומתה, הכריז קורבין בעצרת ופנה ישירות לקהילה היהודית: "אנשי הקהילה היהודית, המפלגה הזו תהיה תמיד נגד אנטישמיות ונגד גזענות מכל סוג. אנחנו אתכם".

גיננים: דברי ההסתה כלפי קורבין הם אולי החריפים ביותר בהיסטוריה של ממשלות ישראל נגד מועמד להנהגה מדינה גדולה. כך גם נשמעת מרבית הקהילה היהודית הבריטית, אבל בבירור לא כולה. שלושת העיתונים היהודיים הגדולים בלונדון יצאו לפני כחודשיים בכותרת משותפת: "קורבין הוא איום ממשי לקיום היהודי בבריטניה". פוליטיקאים בארץ מצטרפים למסע ניגוח זה, ואפילו כתב "הארץ" בבריטניה, אנשיל פפר, פרסם כמה וכמה כתבות על האנטישמיות הטבועה בקורבין.

פרט חשוב שנוטים לפספס בישראל בנוגע לקורבין – מפלגתו היא מועמדת מובילה להרכבת הממשלה הבאה. כעת,

כשבחירות עומדות על הפרק, הסקרים מנבאים טובות עבור הלייבור, והמשא ומתן הכושל שמובילה רה"מ תרזה מיי בעניין הברקזיט דוחף מצביעים לחיקה של מפלגת השמאל.

ברקזיט: במרכז לונדון, לא רחוק מהאזור המכונה "הסיטי" (מקום מושבם של המוסדות הפיננסיים הגדולים והחשובים), מתנוסס על בניין מגורים יוקרתי שלט ענק הקורא: "עצרו את הברקזיט המקולל!". לונדונים רבים אוגרים במרתפיהם אוכל (שמן זית, גבינות, פירות מיובשים) ומוצרים אחרים תוצרת האיחוד האירופי, שאין לדעת אם יישארו על המדפים בעוד כמה חודשים. אי הוודאות גדולה.

תאריך כבר יש. בליל שישי, 29 במרס 2019, בריטניה תצא מהאיחוד האירופי. כשנכנסים לעומק הסוגיה מגלים דבר מעניין: הברקזיט אינו מחלק את אנגליה לפי ימין ושמאל. המפלגה השמרנית של מיי מסוכסכת בוויכוח עמוק סביב הפרישה מהאיחוד. הגורמים הפופוליסטיים במפלגתה, שאחראים במידה רבה לקמפיין המוצלח ליציאה, דוחקים בה להציג תכנית תובענית לאיחוד (המכונה בפי הבריטים "Hard Brexit"). מועצת האיחוד כבר דחתה תכנית מסוג זה בוועידה בזלצבורג בשבוע שעבר.

מהלייבור מצופה, לכאורה, להוביל את ההתנגדות לברקזיט, אולם קורבין אינו מתבטא ברוח זו. למרות הפצרות מבית, הוא אינו קורא לביטול משאל העם או לקיום משאל חוזר. בחינת עברו של קורבין מגלה כי תמיד תמך ביציאה של בריטניה מהאיחוד: לא מטעמים של גאווה לאומית, אלא בשל התנגדותו למוסדות הפיננסיים והניאו-ליברליים של האיחוד.

בעיני רבים, התחמק קורבין עד עתה מתשובה לשאלה זו. בנאומו האחרון הבהיר: אם תובא התכנית של תרזה מיי להצבעה בפרלמנט, תכנית שתשאיר את בריטניה במנגנון הסחר של האיחוד האירופי ללא שינוי, ללא רגולציה חדשה, ללא טיפול במקלטי המס, ללא צעדים נגד בנקאות ספקולטיבית, כך ש"הפרישה" תמצה בחופש להגביל הגירה – הלייבור תתנגד. מנגד, טען קורבין, כי תרחיש ה"No Deal Brexit", פרישה מהאיחוד ללא הסכם, שנראה סביר יותר ויותר, יהיה אסון לאומי. במצב עניינים זה, תדחוף הלייבור בראשותו לבחירות בזק במטרה לנהל את המו"מ עם אירופה בעצמה.

פיננסיים: ההתעסקות בתקשורת הממסדית בעברית בענייני האנטישמיות מובילה לעיוורון גדול בכל הקשור לפופולריות העולה של קורבין. המסר הברור ביותר שלו, שמופיע בכמה סרטונים ששחרר לאינטרנט באחרונה, הוא שהמעמדות הגבוהים והעשירים, אלה שנמנים עם המגזר הפיננסי הענק של בריטניה, מפחדים ממנו. קורבין מסמן מטרה על גבו של מגזר האחראי ל-80% מהתל"ג של המדינה, אך שמרווחיו נהנים אחוזים בודדים בלבד. חלקם מגיעים מעסקים מפוקפקים מאוד בקולוניות ובסמי-קולוניות בריטיות לשעבר (כמו איי קיימן וג'יברלטר).

בריטניה היא במידה רבה ערש הקפיטליזם המודרני, אך גם הייתה ועודנה אומה בעלת סימפטיה עמוקה לסוציאליזם. במשבר של 2008 מדיניות הרווחה הרחבה הצליחה להציל את המעמד הבינוני-נמוך מקריסה; הביטוח הרפואי הציבורי הוא אחת הגאונות הגדולות של הבריטים. אם יש מדינה הבשלה לסוציאליזם דמוקרטי במאה ה-21, זו יכולה להיות דווקא הממלכה המאוחדת.

הלייבור נראית אחרי ועידת ליברפול מוכנה לבחירות כפי ששום מפלגת שמאל גדולה באירופה לא נראתה כבר עשורים. לאחר קריירה פוליטית אנונימית של כיוכל שנים, במהלך שכנאה יפתיע רבים בישראל שצופים בו דרך פריזמת ההסתה בנושא האנטישמיות, דומה כי המסע של קורבין רק מתחיל.

הקומוניזם הישראלי התגבשה בשנות מלחמת העולם השנייה ולאחריה.



מאה שנים למפלגה

בנק"י ומק"י בנו בין השנים 1945-1965 תרבות מוסיקלית עשירה שהורכבה מסצנה מקהלתית תוססת, שבה מקהלות כמו מקהלת דימיטרוב, מקהלת א-טליעה (הפיונירים) מנצרת

והמפורסמת במקהלות המפלגה – מקהלת הפועלים רון, היו חלק מחייה של המפלגה.

בניצוחו של המלחין המוכשר קונרד מן הופיעה מקהלת רון בפסטיבל הנוער והסטודנטים בפראג ובפאריס ב-1947, ובארצות שונות במזרח אירופה במהלך שנות ה-50.

מקהלת רון הייתה חלק מהמאבקים של המפלגה הקומוניסטית והשתתפה בהפגנות, בוועידות מפלגה, בכינוסי הנוער ובעימותים פוליטיים של המפלגה עם יריביה. בקצרה, היא יצרה את פס הקול הייחודי של הקומוניזם הישראלי. עם הגירתו של קונרד מן למזרח גרמניה, ככל הנראה ב-1953, פסקה בהדרגה פעילות המקהלה.

מעבר לעולמן של המקהלות הקומוניסטיות, שירה ליוותה את חייהם של רבים מחברי בנק"י. כנהוג אצל תנועות הנוער של "ארץ ישראל העובדת", חברי תנועת הנוער הקומוניסטית שרו במחנות, בטיולים ובסניפי התנועה.

כמו כן, רבים מן השירים הקומוניסטיים הושרו גם בפי תנועות הנוער הכחולות. חברי בנק"י רקדו הורה ודבקה, ושרו על דודו מהפלמ"ח. אך בו בזמן היו לנוער הקומוניסטי שירים ייחודיים משלו.

הודות לפועלם של יורם גווינסקי ואחרים מוותיקי בנק"י, ששחזרו את השירים, אנו יכולים כעת להכיר שירים אלה. הקומוניסטים הצעירים שרו בעיקר שירים לפי נעימות סובייטיות, אך גם שירי עם אמריקאיים, שירים של המתנדבים במלחמת האזרחים בספרד ואפילו כמה שירים מקוריים.

כמה מן השירים היו משותפים לבנק"י ולמקהלת רון. סביר להניח שהייתה הזנה חוזרת בין התנועה לבין המקהלה. השירה לא רק ליוותה את הפעילויות הפנימיות של בנק"י ומק"י, אלא גם את פעולות המחאה של המפלגה. למשל, כשהקומוניסטים מחו נגד מלחמת סיני ב-1956, שרו חניכי בנק"י שיר מחאה נגד המלחמה לצלילי האריה המפורסמת מהאופרה "כרמן" של ז'ורז' ביוזה.

על אף המידע על התרבות הווקאלית של בנק"י ומק"י, כמו אספקטים אחרים של ההיסטוריה של הקומוניזם בפלשתינה/א"י, גם נושא זה מעולם לא זכה במחקר מעמיק. עד היום רב הנסתר על הגלוי. מבחינות רבות, איננו יודעים מה שרו החברים הערבים במק"י. ידוע לנו בעיקר על מוזיקה פוליטית פלסטינית שהופקה אחרי 1967.

האם השירים ששרו הקומוניסטים הערבים בבנק"י ובמק"י היו בעלי תוכן פוליטי לאומי ובכך הקדימו את זמנם? לא ידוע אילו שירים, אם בכלל, שרו החברים היהודים והערבים יחדיו, פרט ל"אינטרנציונל", כמוכן. שאלות אלה, כמו גם רבות אחרות, מעסיקות מחקר חלוצי זה.

כדי לענות עליהן, אנו פונים לעזרת חברים לשעבר בבנק"י, במק"י ובמקהלות המפלגה. זיכרונות, שירונים ושירים יעזרו לנו מאוד לחשוף את החלק הזה בהיסטוריה התרבותית של ישראל, שבמידה רבה הושכח.

אמיר לוקר-בילצקי

כדי לסייע בקידום המחקר ניתן לפנות לד"ר לוקר-בילצקי מאוניברסיטת קונקורדיה, קנדה, בעברית או באנגלית, באמצעות הדוא"ל: alockerb@uoguelph.ca



כרוזה של מקהלת רון, 1947 (צילום: הספרייה הלאומית)

מחקר חדש על שירים קומוניסטיים

בנק"י מחוץ למעגל הרוקד

בספרו האוטוביוגרפי למחצה של רון ברקאי, "כמו סרט מצרי", יוצא גיבור הספר לחגיגות יום העצמאות בתל אביב של שנות ה-50.

לנגד עיניו, יוצרים חברי תנועות הנוער הכחולות מעגלי הורה. לפתע הוא נמשך למהומה בשולי הקהל. לקול קריאות זעם של משתתפי החגיגה, רוקדת קבוצה של בני נוער בחולצות לבנות ועניבות אדומות במעגל משלה.

הנערים שרים את השיר "על בריקות", שיר מהפכני פולני שהתאזרח בקורפוס השירים שנקרא לימים "שירי ארץ ישראל". לעולם מוזיקלי זה, של הקומוניסטים היהודים והערבים החל בשנות ה-40 המאוחרות, מופנה מחקרם החדש של פרופסור ג'סמין חביב וד"ר אמיר לוקר-בילצקי.

בשני העשורים הראשונים של הקומוניזם בפלשתינה אין עדויות לתרבות שירה מפותחת של הפק"פ. בתנאי מחתרת ורדיפה, אי אפשר היה לפתח תרבות שירית נרחבת. חברי המפלגה השתמשו בקולם כדי לשיר את "האינטרנציונל" בהפגנות ה-1 במאי הבלתי-חוקיות. התרבות הווקאלית של

שניתת אוקטובר 2018

ממבקריו של קורבין טוענים שהם מכבדים את הזכות לבקר את ישראל, דומה כי בפועל נועדות התקפותיהם לשם השתקת כל ויכוח על ישראל-פלסטין ומניעת מצב שבו ממשלת הלייבור העתידית תפעיל לחץ של ממש על ישראל, כדי שזו תשנה את מדיניותה.

"בה בעת, אנו מכירים בכך שאנטישמיות, כולל בתוך השמאל, אכן קיימת, ואנחנו מוקירים את המאמצים העיקשים של הלייבור במלחמתם באנטישמיות בשורות המפלגה. מאמצים אלה אינם מלווים בצביעותו של הימין, אשר מגנה אנטישמיות – קיימת ודמיונית – בעוד הוא מעודד בגלוי גזענות מסוגים שונים. צביעות כזו מסוכנת מאוד נוכח רוחות הפשיזם העולה ברחבי העולם. כדי להילחם בהן, הכרחי לעמוד, במקביל, נגד האנטישמיות ובעד סוציאליזם. אנו פונים לכל מי שהשלום הישראלי-פלסטיני יקר ללבו בקריאה לתמוך בהנהגת מפלגת הלייבור בשל מחויבותה החד-משמעית ליצירת פוליטיקה חפה משנאה ודעה-קדומה, ולהצטרף למהלכינו לקראת עתיד חף מדיכוי ואפליה".

עובדי ערוץ 10 נערכים לקרב

ארגון העיתונאים של ההסתדרות הכריז בשבוע שעבר (26.9) על סכסוך עבודה בחדשות ערוץ 10. הכרזת הסכסוך תאפשר לעובדים, בתום שבועיים מרגע ההכרזה, לנקוט צעדים ארגוניים כדי להגן על זכויותיהם. סכסוך העבודה הוכרז לאחר שהרשות השנייה הודיעה לבעלי המניות של רשת ערוץ 10 כי הליך המיזוג אינו עולה בקנה אחד עם דרישות החוק. עוד על אי הוודאות של עובדי הערוץ – ר' ראיון עם חבר ועד העובדים בגיליון 27 של "זו הדרך".

העובדים חוששים כי אי-אישור המיזוג יוביל את בעלי המניות לסגור את ערוץ 10, ועל כן נערך הוועד לנקיטת צעדים ארגוניים שיבטיחו שמירה על זכויות עובדי הערוץ. "בעקבות המכתב מהרשות השנייה, אנחנו מצויים בסכנה ממשית להמשך עבודתו של הערוץ. לאחר שיחה שקיימנו עם יו"ר הרשות השנייה, אנו מתרשמים שהיא מתנגדת למיזוג ועושה כעת מאמצים כבירים על מנת שכלל לא להביא את הדיון אל חברי המועצה", מסר ועד העובדים לחבריו באיגרת.

גלריית הגדה השמאלית

לבנדה: תערוכה של האמנית מיכל גולדמן

בתערוכה זו מוצגים ציורים שנוצרו בסטודיו הקודם שלה בשכונת פולרנטין ובזה שבו היא עובדת כיום. אוצרת: לריסה מילר
פתיחה: יום ה', 11 באוקטובר, 20:00, אחד העם 70, תל אביב
 שעות פעילות הגלריה: ימי ב' 14:00-17:00; שישי-שבת 11:00-14:00

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

אתרי צילום בפלשתינה - פייר פאולו פזוליני

1964, איטליה (איטלקית; כתוביות באנגלית)
מוצ"ש, 6 באוקטובר, 20:00, אחד העם 70, תל אביב

בחברה הערבית התקיימה השבוע (1.10) שביתה כללית במלאות 18 שנים לאירועי אוקטובר 2000, שבהם נהרגו 13 אזרחים מירי שוטרים בעימותים בגליל ובאזור ואדי ערה. לפרסום ראשון על השביתה – ר' גיליון 36 של "זו הדרך".

בהודעה שפרסמה ועדת המעקב העליונה, יחד עם הוועד הארצי של ראשי הרשויות הערביות, נכתב כי השביתה, שכללה את מערכת החינוך והמסחר, התקיימה גם במחאה על חוק הלאום. במקביל התקיימה שביתה בגדה המערבית וברצועת עזה, לאחר שהפלגים הפלסטיניים שם נענו לקריאת ועדת המעקב וציינו את יום השנה לפרוץ האינתיפאדה השנייה.

ח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש, הרשימה המשותפת) מסר ל"זו הדרך" כי השביתה שולחת מסר של התנגדות להמשך האפליה והגזענות כלפי הציבור הערבי, וכי הציבור הערבי לא יקבל מעמד של אזרחות נחותה כאזרחים סוג ב' או ג'. "אנו ילידי הארץ הזו וניאבק למען שוויון אזרחי ולאומי מלא ועל אזרחות שוויונית לכולם", הוסיף.

ישראלים בעד קורבין

כ-300 אזרחים ישראלים, יהודים וערבים, חתמו על מכתב תמיכה בג'רמי קורבין ובעמדותיו הפוליטיות נוכח מסעות הרדיפה החוזרים והנשנים וההשמצות הנשמעות בתקשורת לגביו. המכתב הוצג בוועידת מפלגת הלייבור בשבוע שעבר (עוד על הוועידה, ר' ע' 6 בגיליון זה).

בין החתומים: פרופ' שלמה זנד, ד"ר ענת מטר, פרופ' עדי אופיר, הזמרת אמל מורכוס, יו"ר חד"ש עפו אגבאריה, מזכ"ל בל"ד שחאדה מטנאס, השחקנית עינת ויצמן, פרופ' משה צוקרמן, מנכ"ל עמותת סיכוי רון גרליץ, פרופ' גדי אלגזי, פרופ' ניב גורדון, הקולנוען אודי אלוגי, מייסד כוח לעובדים עמי וטורי והעיתונאית סמאח סלאימה. להלן נוסח המכתב:

"אנו אזרחי ישראל, יהודים ופלסטינים, המחויבים לשוויון אזרחי, לסיום הכיבוש והמצור על עזה, לשלום צודק ולפתרון צודק לפליטים הפלסטינים.

"מאז שנבחר, היה נתון קורבין להתקפות חוזרות ונשנות בשל יחסו החיובי-כביכול לאנטישמיות. אנו דוחים את תוכן ההאשמות הללו מכל וכל, ומדגישים כי אחדים מרודפיו של קורבין, כגון ראש ממשלת ישראל בנימין נתניהו, ידועים בעצמם כגזענים וכידידים של אנטישמים מוכרים כמו ויקטור אורבן והלאומנים הפולנים. אנו מציינים גם כי למרות שרבים

רשימת "אנחנו העיר" למועצת העיר ת"א-יפו

אירוע השקת הקמפיין

רשימת "אנחנו העיר", בראשות אסף הראל, אליה חברו עו"ד אמיר בדראן (חד"ש) והפעילה החברתית שולה קשת, תשיק את קמפיין הבחירות המוניציפליות שלה
יום ו', 5 באוקטובר, 12:00, כולי עלמא, מקווה ישראל 10, ת"א